COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 6.11.2013
COM(2013) 768 final

2013/0376 (NLE)

Ratificarea celei de a doua perioade de angajament a Protocolului de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice

Propunere de

DECIZIE A CONSILIULUI

privind adoptarea modificării de la Doha la Protocolul de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice și îndeplinirea în comun a angajamentelor care decurg din acesta

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

În decembrie 2012, la Conferința privind schimbările climatice de la Doha, cele 192 de părți la Protocolul de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice au adoptat o modificare la Protocolul de la Kyoto[1]. Această „modificare de la Doha" stabilește o a doua perioadă de angajament asumat în cadrul Protocolului de la Kyoto, care începe la 1 ianuarie 2013 și se încheie la 31 decembrie 2020, și care prevede angajamente cu caracter obligatoriu din punct de vedere juridic privind reducerea emisiilor pentru părțile menționate în anexa B la acesta.

Acordul privind modificarea de la Doha face parte dintr-un pachet mai amplu de măsuri. În afară de cele 38 de părți vizate în cadrul celei de a doua perioade de angajament, peste 60 de alte țări, cum ar fi Statele Unite ale Americii, China, India, Africa de Sud și Brazilia, s-au angajat să adopte măsuri de atenuare în temeiul Convenției-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice (denumită în continuare „convenția"). Astfel, cota totală a emisiilor globale acoperite de angajamentele internaționale privind măsurile de atenuare adoptate în temeiul Protocolului de la Kyoto și al convenției ajunge la peste 80 %. Un alt element esențial al acestui pachet mai amplu constă în faptul că părțile la convenție au convenit ca, cel târziu până în 2015, „să adopte un protocol, un alt instrument juridic sau un acord cu forță juridică în temeiul convenției, aplicabil tuturor părților", care să intre în vigoare și să fie pus în aplicare începând cu 2020[2].

Articolul 4 din Protocolul de la Kyoto le permite părților să își îndeplinească angajamentele în comun. Uniunea Europeană și cele cincisprezece părți care erau state membre atunci când a fost semnat Protocolul de la Kyoto în 1997 au ales să procedeze astfel pentru prima perioadă de angajament (2008-2012) și, în consecință, au ratificat protocolul în 2002[3]. Modificarea de la Doha și declarația Uniunii Europene și a statelor sale membre pronunțată în momentul adoptării sale[4] precizează că Uniunea Europeană și statele sale membre intenționează să își îndeplinească în comun obiectivele de reducere și în cea de a doua perioadă de angajament. În plus, Uniunea Europeană și statele sale membre și-au exprimat intenția de a-și îndeplini în comun cu Islanda angajamentele din a doua perioadă de angajament a Protocolului de la Kyoto. Integrarea Islandei în acest grup al părților care își îndeplinesc angajamentele în comun răspunde unei solicitări în acest sens formulate de Islanda în iunie 2009. Consiliul, în reuniunea sa din 15 decembrie 2009, a salutat această solicitare și a invitat Comisia să prezinte o recomandare de deschidere a negocierilor necesare cu Islanda[5]. În iunie 2013, Comisia a prezentat Consiliului recomandarea sa.

---

1 Decizia 1/CMP.8 adoptată de Conferința părților, care funcționează ca reuniune a părților la Protocolul de la Kyoto, FCCC/KP/CMP/2012/13/Add.1.

2 Decizia 2/CP.18, adoptată de Conferința părților la convenție, punctul 4, în documentul UNFCCC/CP/2012/8/Add.1.

3 Decizia Consiliului 2002/358/CE din 25 aprilie 2002 privind aprobarea, în numele Comunității Europene, a Protocolului de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice și îndeplinirea în comun a angajamentelor care decurg din acesta, JO L 130, 15.5.2002, p.1.

4 Textul integral al acestei declarații se regăsește la punctul 45 din raportul conferinței părților, care servește drept reuniune a părților la Protocolul de la Kyoto în cea de a opta sa sesiune, care a avut loc la Doha, în perioada 26 noiembrie - 8 decembrie 2012 (FCCC/KP/CMP/2012/13.

5 Concluziile Consiliului din 15 decembrie 2009 privind acordul de punere în aplicare comună cu Islanda în vederea unui viitor acord internațional privind clima, http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/agricult/111941.pdf.

În conformitate cu modificarea de la Doha, Uniunea Europeană, statele sale membre și Islanda se angajează să își limiteze media anuală a emisiilor de gaze cu efect de seră (GES) în perioada 2013-2020 la 80 % din emisiile din anul de referință (pentru majoritatea statelor, 1990[6]). Acest angajament se bazează pe obiectivele de reducere a emisiilor stabilite în pachetul privind schimbările climatice și energia adoptat în 2009, în special în schema UE de comercializare a certificatelor de emisii (UE ETS) și în Decizia privind partajarea eforturilor[7]. Angajamentul a fost stabilit luându-se în considerare diferențele în ceea ce privește domeniul de aplicare dintre legislația Uniunii Europene și cea de a doua perioadă de angajamente a Protocolului de la Kyoto[8]. Această abordare este în conformitate cu concluziile Consiliului din martie 2012, în care se afirmă că angajamentul comun al Uniunii Europene, al statelor sale membre și al Islandei ar trebui să se bazeze pe pachetul legislativ privind schimbările climatice și energia, dar și că obligațiile de reducere a emisiilor la nivel individual de statele membre în a doua perioadă de angajament a Protocolului de la Kyoto „nu trebuie să depășească obligațiile convenite în legislația Uniunii Europene". Această abordare a fost respectată în documentul prezentat în aprilie 2012 de Uniunea Europeană și statele sale membre referitor la angajamentul lor în cadrul celei de a doua perioade.[9]

Legislația Uniunii Europene necesară pentru atingerea obiectivului de 80 % până în 2020 este deja în vigoare. La momentul adoptării sale, au fost prezentate analize de impact extinse privind implicațiile economice pentru fiecare stat membru, iar acestea au fost, de asemenea, actualizate pentru a se ține seama de impactul crizei economice și financiare[10]. Prin urmare, Uniunea Europeană și statele sale membre au convenit la Doha să pună în aplicare imediat, începând cu 1 ianuarie 2013, angajamentele și responsabilitățile care le revin pentru cea de a doua perioadă de angajament a Protocolului de la Kyoto. Mai mult, Uniunea Europeană înregistrează progrese în vederea îndeplinirii obiectivului său pentru 2020. Ultimul inventar GES arată că nivelul emisiilor din 2011 în cele 27 de state membre a fost cu 18,4 % mai mic față de nivelul înregistrat în 1990 (fără a se lua în considerare exploatarea terenurilor, schimbarea utilizării terenurilor, domeniul forestier și utilizarea mecanismelor flexibile)[11].

---

6 Pentru prima perioadă de angajament, anii de bază ai UE au fost următorii: pentru dioxid de carbon (CO_2), metan (CH_4) și oxid de azot (N_2O), toate statele membre folosesc anul 1990 ca an de bază, cu excepția: Bulgariei - 1988, a Ungariei - media anilor 1985 - 1987, a Sloveniei - 1986, a Poloniei - 1988 și a României - 1989. Pentru gazele fluorurate, toate statele membre utilizează 1995 ca an de bază, cu excepția: Austriei, Franței, Italiei și Slovaciei - 1990 și a României - 1989.

7 Legislația adoptată la 23 aprilie 2009, printre care Directiva 2009/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 de modificare a Directivei 2003/87/CE în vederea îmbunătățirii și extinderii sistemului comunitar de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră și Decizia nr. 406/2009/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind efortul statelor membre de a reduce emisiile de gaze cu efect de seră astfel încât să respecte angajamentele Comunității de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră până în 2020, JO L 140, 5.6 2009.

8 Această diferență în ceea ce privește domeniul de aplicare este explicată în detaliu în documentul de lucru al serviciilor Comisiei „Pregătirea obiectivului cuantificat de limitare sau reducere a emisiilor UE – QELRO – pe baza pachetului UE privind clima și energia" , SWD (2012) 18 final, 13.2.2012.

9 Documentul prezentat la 19 aprilie 2012 de către Danemarca și Comisia Europeană, în numele Uniunii Europene și al statelor sale membre, referitor la „Informații privind obiective cuantificate de limitare sau de reducere a emisiilor (QELRO) pentru cea de a doua perioadă de angajament în cadrul Protocolului de la Kyoto", FCCC/KP/AWG/2012/MISC.1.

10 Document de lucru al serviciilor Comisiei intitulat „Evaluarea impactului care însoțește pachetul pentru punerea în aplicare a obiectivelor UE privind schimbările climatice și energia regenerabilă pentru anul 2020", SEC (2008) 85/3, 23.1.2008 și documentul de lucru al serviciilor Comisiei care însoțește comunicarea Comisiei [COM (2010) 265] intitulată „Analiză a opțiunilor pentru depășirea obiectivului de reducere cu 20 % a emisiilor de gaze cu efect de seră și evaluare a riscului de relocare a emisiilor de carbon. Informații generale și analiză", partea I și II, SEC (2010) 650, 25.5. 2010.

11 Agenția Europeană de Mediu, „Inventarul anual al gazelor cu efect de seră din Uniunea Europeană în perioada 1990-2011 și raportul privind inventarul pe 2013" — document transmis secretariatului convenției în mai 2013.

Ajustat în funcție de diferențele în ceea ce privește domeniul de aplicare și gradul de acoperire ale Protocolului de la Kyoto și considerând ca bază pentru Cipru și Malta anul 1990, reducerea efectivă a emisiilor în 2011 în comparație cu emisiile din anul de bază Kyoto ar fi cu puțin peste reducerea de 20 % impusă în a doua perioadă de angajament. Pe baza celor mai recente previziuni ale statelor membre cu privire la emisiile de GES și presupunând că are loc punerea în aplicare a politicilor și măsurilor în vigoare în prezent, Agenția Europeană de Mediu a indicat o ușoară scădere suplimentară a emisiilor până în 2020, cu o reducere totală până în 2020 de aproximativ 19 % sub nivelurile din 1990[12]. Acest lucru confirmă faptul că Uniunea Europeană ar trebui să își îndeplinească obiectivul său aferent celei de a doua perioade de angajament pe baza politicilor și a măsurilor în vigoare. Propunerea UE privind o reducere de 30 % rămâne totuși în discuție. În plus, sunt în curs discuții privind calea cea mai eficientă din punctul de vedere al costurilor prin care Uniunea Europeană să își reducă emisiile de gaze cu efect de seră cu 80-95 % până în 2050, inclusiv obiectivul pentru 2030.

Intrarea oficială în vigoare a modificării de la Doha reprezintă un obiectiv important pentru Uniunea Europeană. Pentru aceasta este necesar ca 144 din cele 192 de părți la Protocolul de la Kyoto, printre care Uniunea Europeană și statele sale membre, să își depună instrumentele de acceptare. Prezenta propunere de Decizie a Consiliului privind concluziile modificării de la Doha îi va permite Uniunii Europene să facă acest lucru. În plus față de ratificarea de către Uniunea Europeană, va fi necesar, de asemenea, ca statele membre să își finalizeze propriile procese de ratificare. În conformitate cu practica obișnuită, după încheierea procedurilor de ratificare respective, Uniunea Europeană și statele sale membre își vor depune simultan instrumentele de acceptare pentru a permite intrarea simultană în vigoare pentru toate statele membre. Acest lucru ar trebui să aibă loc cu mult înaintea Conferinței privind schimbările climatice de la Paris, de la sfârșitul anului 2015.

2. MODIFICAREA DE LA DOHA

Modificarea de la Doha prevede angajamentele de atenuare pentru cea de a doua perioadă de angajament a Protocolului de la Kyoto pentru țările enumerate în anexa B la protocol. În plus, aceasta conține noi modificări la textul protocolului, care urmează să fie puse în aplicare în cea de a doua perioadă de angajament. Cea mai mare parte a acestor modificări permit pur și simplu punerea în aplicare a noilor angajamente de atenuare, dar există și dispoziții care implică modificarea obligațiilor de fond. Acestea privesc includerea unui nou gaz - trifluorura de azot (NF_3), două dispoziții legate de ambițiile angajamentelor părților pentru cea de a doua perioadă de angajament (așa-numitul „mecanism privind ambițiile”) și un nou articol 3 alineatul (7b).

Angajamentele privind măsurile de atenuare pentru cea de a doua perioadă de angajament din anexa B

Modificarea de la Doha prevede un tabel modificat în anexa B la Protocolul de la Kyoto, care conține o a treia coloană ce stabilește angajamente de atenuare obligatorii din punct de vedere juridic pentru cea de a doua perioadă de angajament, sub formă de angajamente cantitative de limitare sau de reducere a emisiilor la nivelul întregii economii (QELRO). Treizeci și opt de părți la Protocolul de la Kyoto au enumerat un procentaj al emisiilor corespunzătoare anului sau perioadei de bază ca fiind QELRO-ul lor, în coloana a treia din tabelul prevăzut în anexa B la Protocolul de la Kyoto. Printre acestea se numără și patru părți care până în prezent nu au avut un obiectiv Kyoto (Cipru, Malta, Kazahstan și Belarus). Statele Unite au fost excluse din

[12] Agenția Europeană de Mediu, „Tendințe și estimări pentru 2012 privind emisiile de gaze cu efect de seră în Europa: urmărirea progreselor în vederea îndeplinirii obiectivelor Kyoto și ale celor pe 2020”, Copenhaga, 2012, p. 60.

anexa B, deoarece nu au ratificat niciodată protocolul. Canada nu mai este parte la Protocolul de la Kyoto în urma retragerii sale, care a intrat în vigoare la 12 decembrie 2012. Japonia, Noua Zeelandă și Federația Rusă rămân părți la Protocolul de la Kyoto, dar nu și-au fixat un obiectiv pentru cea de a doua perioadă de angajament. În prezent, acestea sunt incluse, împreună cu Canada, într-o secțiune separată în anexa B.

Obiectivul de 80 % pentru Uniunea Europeană și statele sale membre înscris în anexa B este însoțit de o notă de subsol care precizează faptul că aceste angajamente se bazează pe înțelegerea că vor fi îndeplinite în comun de Uniunea Europeană și statele sale membre. În mod similar, obiectivul de 80 % aplicabil Croației și Islandei este însoțit de note de subsol care precizează faptul că acestea își vor îndeplini obiectivele în comun cu Uniunea Europeană și cu statele sale membre.

Adăugarea trifluorurii de azot (NF_3)

Lista gazelor cu efect de seră care fac obiectul Protocolului de la Kyoto, cuprinsă în anexa A la acesta, este extinsă prin adăugarea unui gaz: trifluorura de azot (NF_3). NF_3 este un gaz cu efect de seră puternic, ale cărui emisii, deși reduse în prezent, sunt în creștere, și care are un potențial de încălzire globală de 17 200 (o tonă de NF_3 emis în atmosferă este echivalentă cu 17 200 de tone de dioxid de carbon).

Articolul 3 (alineatul 1c): mecanismul privind ambițiile

Modificarea de la Doha prevede o procedură simplificată într-un nou articol 3 alineatul (1c), care permite unei părți să își ajusteze angajamentul prin creșterea nivelului de ambiție în cursul unei perioade de angajament. Anterior, o astfel de ajustare ar fi fost considerată o modificare a anexei B la protocol, care necesită un consens între toate părțile la protocol pentru a fi adoptată, precum și ratificarea de către trei pătrimi dintre părți pentru a intra în vigoare. În urma modificării de la Doha, procedura pentru creșterea nivelului de ambiție a devenit mult mai ușoară. O creștere a nivelului de ambiție propusă de una dintre părți în raport cu propriul obiectiv este considerată adoptată doar dacă peste trei pătrimi dintre părți nu obiectează. În plus, ajustarea nu mai trebuie ratificată pentru a intra în vigoare.

Articolul 3 (alineatul 7b): ajustarea cantităților atribuite

Modificarea de la Doha anulează în mod automat unitățile cantităților atribuite unei părți în cazul în care și în măsura în care cantitatea care îi este atribuită pentru a doua perioadă de angajament depășește nivelul emisiilor sale medii din primii trei ani ai perioadei de angajament precedente, înmulțit cu opt (numărul de ani ai celei de a doua perioade de angajament). Aceasta înseamnă că modificarea de la Doha ajustează în mod automat obiectivul unei părți pentru a evita o creștere a emisiilor sale pentru perioada 2013-2020 peste emisiile sale medii pentru perioada 2008-2010.

3. PROPUNEREA DE DECIZIE A CONSILIULUI

Prezenta propunere de decizie a Consiliului stabilește baza pentru adoptarea modificării de la Doha de către Uniunea Europeană și stabilește condițiile îndeplinirii în comun a angajamentelor de către Uniunea Europeană, statele sale membre și Islanda.

Proiectul de decizie

Propunerea de decizie confirmă faptul că Uniunea Europeană și statele sale membre își vor îndeplini angajamentele în comun, inclusiv cu Islanda (articolul 2), și precizează responsabilitățile care le revin Comisiei și statelor sale membre în ceea ce privește depunerea rapoartelor în vederea facilitării calculului cantităților atribuite (articolul 3). În plus, aceasta conține dispoziții standard privind responsabilitățile pentru depunerea instrumentului de

acceptare a modificării de la Doha la Organizația Națiunilor Unite (articolul 4) și privind depunerea în comun a instrumentelor de acceptare [articolul 5 alineatul (1)]. Un lucru foarte important este că propunerea de decizie impune statelor membre să ia măsurile necesare pentru a-și finaliza procesele de ratificare la nivel național până la 16 februarie 2015 cel târziu, în măsura în care este posibil [articolul 5 alineatul (2)], și prevede obligația statelor membre de a transmite Comisiei, până la 15 septembrie 2014, data probabilă de finalizare a procedurilor relevante [articolul 5 alineatul (3)].

Propunerea de decizie conține, de asemenea, două anexe și un document atașat. Documentul atașat conține textul integral al modificării de la Doha, astfel cum a fost adoptat la Doha și notificat părților la 21 decembrie 2012[13]. O imagine de ansamblu a principalelor dispoziții din modificarea de la Doha este prezentată în secțiunea 2 de mai sus. Anexa I conține „Notificarea condițiilor acordului privind îndeplinirea în comun a angajamentelor Uniunii Europene, ale statelor sale membre și ale Islandei în temeiul articolului 3 din Protocolul de la Kyoto", astfel cum se prevede la articolul 4 alineatul (2) din protocol („notificarea condițiilor privind îndeplinirea în comun"). Anexa II conține o declarație de competență a Uniunii Europene actualizată, care urmează să fie efectuată în conformitate cu articolul 24 alineatul (3) din Protocolul de la Kyoto.

Notificarea condițiilor de îndeplinire în comun (anexa I)

Notificarea condițiilor de îndeplinire în comun (anexa I) cuprinde trei secțiuni. Prima secțiune descrie părțile la acord: Uniunea Europeană, statele sale membre și Islanda. A doua secțiune stabilește modul în care părțile la acord urmează să își îndeplinească angajamentele. A treia secțiune stabilește nivelurile de emisii alocate fiecărei părți la acord.

Îndeplinirea în comun a angajamentelor în temeiul articolului 3 din Protocol

Articolul 4 alineatul (2) din Protocolul de la Kyoto impune părților la un acord privind îndeplinirea în comun să notifice secretariatului convenției condițiile acordului privind îndeplinirea în comun a angajamentelor asumate de acestea în temeiul articolului 3. Secțiunea 2 din acordul privind îndeplinirea în comun descrie în detaliu modul în care se aplică aceste angajamente asumate în temeiul articolului 3 din protocol și opțiunile care decurg din acestea, în cea de a doua perioadă de angajament. Pentru toate dispozițiile care s-au aplicat deja în prima perioadă de angajament, propunerea continuă abordarea aleasă de Uniunea Europeană și de cele cincisprezece state membre care erau părți la acordul privind îndeplinirea în comun pentru prima perioadă de angajament. Aceasta include aplicarea articolului 3 alineatele (3) și (4) ale protocolului la nivel de stat membru, anul de bază pentru Uniunea Europeană fiind suma anilor de bază aleși de statele membre, precum și excluderea aviației internaționale (adică zborurile dintre statele membre și zborurile dintre statele membre și țări terțe), în conformitate cu dispozițiile convenției și ale protocolului. Textul din secțiunea 2 clarifică acest lucru. În plus, acesta descrie, de asemenea, modul în care se aplică articolul 3 alineatele (1c) - mecanismul privind ambițiile - și (7b) pentru cea de a doua perioadă de angajament.

Articolul 3 (alineatul 1c): mecanismul privind ambițiile

Modificarea de la Doha prevede, în noul articol 3 alineatul (1c), o procedură simplificată, care permite unei părți să își ajusteze angajamentul prin creșterea nivelului de ambiție în cursul unei perioade de angajament. Anexa I la proiectul de decizie de ratificare precizează faptul că fiecare stat membru poate decide, în mod individual, să ridice nivelul de ambiție prin anularea unităților Kyoto corespunzătoare. O procedură oficială de creștere a nivelului de ambiție al

[13] Notificare de către Secretarul General al Organizației Națiunilor Unite, în calitate de depozitar, C.N.718.2012.TREATIES-XXVII.7.c (notificarea depozitarului).

angajamentului comun al Uniunii Europene, al statelor sale membre și al Islandei, și, prin urmare, o scădere a cantității comune atribuite nu pot fi adoptate decât împreună.

Articolul 3 alineatul (7b): ajustarea cantităților atribuite

Noul articol 3 alineatul (7b) prevede că angajamentul unei părți pentru cea de a doua perioadă de angajament trebuie să fie cel puțin la nivelul emisiilor sale medii pentru perioada 2008-2010 și, în mod automat, consolidează obiective care altfel ar permite ca emisiile să crească peste medie. Uniunea Europeană, statele sale membre, Croația și Islanda au declarat la adoptarea modificării de la Doha că „Articolul 3 alineatul (7b) se va aplica pentru cantitatea comună atribuită în temeiul acordului privind îndeplinirea în comun de către Uniunea Europeană, statele sale membre, Croația și Islanda și nu se va aplica în mod individual Uniunii Europene, statelor sale membre, Croației și Islandei."[14]

Întrucât aplicarea articolului 3 alineatul (7b) Uniunii Europene, statelor sale membre și Islandei în comun este o ipoteză fundamentală în decizia Uniunii de ratificare, aceasta face parte integrantă din definiția și nivelul de ambiție ale angajamentului Uniunii. Prin urmare, anexa I la proiectul de decizie de ratificare precizează în mod explicit că, în cadrul punerii în aplicare a angajamentelor asumate în temeiul articolului 3 din Protocolul de la Kyoto, pentru Uniunea Europeană, statele membre și Islanda, calculul efectuat în conformitate cu articolul 3 alineatul (7b) din protocol se aplică cantității atribuite comune din a doua perioadă de angajament și sumei emisiilor anuale medii ale părților pentru perioada 2008-2010, înmulțită cu opt.

O estimare orientativă a cantității atribuite comune pentru cea de a doua perioadă de angajament, pe baza datelor din anul de bază disponibile în prezent, care se aplică încă potențialelor de încălzire globală din cel de al doilea raport de evaluare al Grupului interguvernamental privind schimbările climatice (IPCC), s-ar traduce printr-o medie anuală a cantității atribuite de emisii de GES de aproximativ 4 632 de milioane de tone de dioxid de carbon echivalent (CO_2 echivalent). Conform ultimelor date, emisiile anuale medii ale Uniunii Europene, statelor sale membre și Islandei pentru perioada 2008 - 2010 sunt de 4 782 de milioane de tone. Prin urmare, nu se așteaptă ca articolul 3 alineatul (7b) din protocol să aibă drept rezultat anularea automată a unităților cantității atribuite pentru Uniunea Europeană, statele sale membre și Islanda (a se vedea tabelul).

Tabel: Aplicarea articolului 3 alineatul (7b) în Uniunea Europeană și Islanda *

Emisiile din anul de bază**	**Emisiile de GES în 2008**	**Emisiile de GES în 2009**	**Emisiile de GES în 2010**	**Emisiile medii de GES în 2008, 2009 și 2010**	**Cantitatea medie anuală atribuită estimată pentru perioada 2013-2020**
5 790	4 989	4 623	4 734	**4 782**	**4 632**
* Pe baza inventarului de date din 2013 și a potențialelor de încălzire globală din cel de al doilea raport de evaluare al IPCC. ** Considerând 1990 ca an de bază pentru Cipru și Malta. Toate cifrele exprimate în Mt de CO_2- echivalent					

[14] A se vedea nota de subsol 4.

Nivelurile de emisii alocate părților la acord

Un nivel de emisii comun pentru EU ETS

Anexa I secțiunea 3 descrie modul în care nivelurile de emisii respective sunt alocate Uniunii Europene, statelor sale membre și Islandei. Acest lucru reflectă abordarea adoptată în pachetul privind schimbările climatice și energia.

– Se stabilește un nivel de emisii comun pentru emisiile generate de sectoarele și de gazele enumerate în anexa A la Protocolul de la Kyoto, care fac, de asemenea, obiectul EU ETS (adică figurează în anexa I la Directiva privind EU ETS, ținându-se seama de aplicarea articolelor 24 și 27 din directivă).

– Emisiile generate de sectoarele și de gazele enumerate în anexa A la Protocolul de la Kyoto care nu fac obiectul EU ETS și absorbțiile de la surse care nu fac obiectul Protocolului de la Kyoto vor face obiectul nivelurilor de emisii din fiecare stat membru și din Islanda.

Această abordare este diferită de cea aleasă pentru prima perioadă de angajament, în care angajamentele individuale ale fiecărui stat membru acopereau totalitatea emisiilor la nivelul întregii sale economii. Acest lucru se datorează modificărilor convenite în pachetul privind schimbările climatice și energia, în temeiul cărora, începând cu 1 ianuarie 2013, EU ETS nu mai funcționează pe baza obiectivelor fiecărui stat membru și a planurilor naționale de alocare. Acesta este pus în aplicare prin intermediul unei cantități unice de certificate stabilite la nivelul Uniunii (un „plafon”) și a unui sistem armonizat pentru alocarea certificatelor de emisii prin licitație și prin alocări gratuite cu caracter tranzitoriu. În cadrul acestui sistem nu este posibil să se atribuie *ex ante* cu exactitate cote din EU ETS statelor membre în mod individual în cadrul acordului privind îndeplinirea în comun. Trecerea la licitație, ca modalitate standard de alocare a certificatelor de emisii, pentru a promova eficiența economică, a evita profiturile excepționale și a promova solidaritatea și creșterea economică este motivul principal. Printre celelalte motive se numără imposibilitatea de a stabili *ex ante* alocarea reală a certificatelor EU ETS pentru noile părți și modificările eventuale ale listei sectoarelor și subsectoarelor considerate a fi expuse unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon.

Astfel cum s-a menționat anterior, transportul aerian internațional nu face obiectul nivelului comun de emisii pentru EU ETS deoarece nu este inclus în anexa A la Protocolul de la Kyoto.

Niveluri de emisii pentru statele membre și Islanda

Emisiile generate de sectoarele incluse în Protocolul de la Kyoto care nu fac obiectul EU ETS vor fi acoperite în continuare de nivelurile de emisii stabilite în mod individual pentru statele membre și pentru Islanda. Diferența față de prima perioadă de angajament este că aceste niveluri de emisii nu mai sunt prezentate sub formă de reducere ca procent din emisiile din anul de bază, ci ca o cifră absolută. Această cifră absolută, exprimată în tone de dioxid de carbon echivalent (CO_2 echivalent) este menționată pentru fiecare stat membru în tabelul 1 din anexa I. Cifra pentru Islanda va fi inclusă cu ocazia încheierii unui acord bilateral cu Islanda privind îndeplinirea în comun cu Uniunea Europeană și statele sale membre a angajamentului său. Cifra pentru fiecare stat membru este egală cu suma alocărilor anuale de emisii (AEA) ale statului membru respectiv în temeiul Deciziei privind partajarea eforturilor pentru perioada 2013-2020. Aceasta se calculează pe baza valorilor potențialului de încălzire globală definite în cel de al patrulea raport de evaluare al IPCC, astfel cum au fost stabilite în

anexa II la Decizia Comisiei 2013/162/UE[15] și ajustate prin [Decizia de actualizare a AEA - C(2013)7183]. Această cifră este, de asemenea, ajustată în funcție de rezultatele aplicării articolului 3 alineatul (7a) din Protocolul de la Kyoto[16].

Trifluorura de azot (NF_3)

Modificarea de la Doha include NF_3 în domeniul de aplicare al Protocolului de la Kyoto. Includerea a fost anticipată în Regulamentul privind mecanismul de monitorizare[17], care impune monitorizarea și raportarea emisiilor de NF_3. Emisiile de NF_3 nu fac totuși obiectul EU ETS sau al Deciziei privind partajarea eforturilor și, prin urmare, acestea nu fac parte din obiectivele statului membru prevăzute în legislația Uniunii Europene. Întrucât emisiile agregate de NF_3 în Uniune sunt nesemnificative, în prezentarea din aprilie 2012 a Uniunii Europene și a statelor sale membre la convenția privind angajamentele sale în cadrul Protocolului de la Kyoto s-a considerat că acestea sunt egale cu zero[18]. Prezenta propunere de decizie a Consiliului prevede că statele membre trebuie să contabilizeze acele emisii în raport cu cantitatea atribuită statului membru în care au loc aceste emisii.

Exploatarea terenurilor, schimbarea destinației terenurilor și silvicultura

Articolul 3 alineatele (3) și (4) din Protocolul de la Kyoto includ emisiile provenite din activitățile legate de exploatarea terenurilor, schimbarea destinației terenurilor și silvicultură în cadrul Protocolului de la Kyoto. Normele de punere în aplicare convenite prin Protocolul de la Kyoto, revizuite la Conferința de la Durban privind schimbările climatice, impun părților care și-au asumat un angajament să contabilizeze emisiile și absorbțiile provenite din împădurire, reîmpădurire și despădurire, precum și din gestionarea pădurilor, ca parte a angajamentului lor în a doua perioadă de angajament. În plus, părțile pot alege să contabilizeze emisiile provenite din administrarea terenurilor agricole și a pășunilor. Dacă părților li se cere să contabilizeze emisiile provenite din exploatarea terenurilor, schimbarea destinației terenurilor și silvicultură în vederea îndeplinirii angajamentelor asumate în temeiul Protocolului de la Kyoto, acest lucru nu se întâmplă în cazul Uniunii Europene, unde emisiile provenite din sectorul exploatării terenurilor, din schimbarea destinației terenurilor și din silvicultură nu sunt incluse nici în EU ETS și nici în Decizia privind partajarea eforturilor. Cu toate acestea, în mai 2013, Parlamentul European și Consiliul au adoptat Decizia 529/2013/UE care stabilește normele de contabilizare referitoare la emisiile și absorbțiile de GES care rezultă din activități legate de exploatarea terenurilor, schimbarea destinației terenurilor și silvicultură și care se referă la informațiile privind acțiunile legate de aceste activități[19]. Acest act legislativ face ca informațiile raportate de Uniunea Europeană

---

15 Decizia 2013/162/EU a Comisiei din 26 martie 2013 privind determinarea nivelurilor anuale de emisii alocate statelor membre pentru perioada 2013-2020 în temeiul Deciziei nr. 406/2009/CE a Parlamentului European și a Consiliului, JO L 90/106, 28.3.2013.

16 Articolul 3 alineatul (7a) din Protocolul de la Kyoto impune ca părțile incluse în anexa B, pentru care schimbarea utilizării terenurilor și silvicultura au constituit o sursă netă de emisii de gaze cu efect de seră în anul 1990, pentru a calcula cantitatea atribuită lor, să ia în considerare pentru emisiile corespunzătoare anului de bază 1990 sau perioadei de bază emisiile antropice agregate din surse exprimate în CO_2 echivalent din care se scad cantitățile absorbite prin puțuri în 1990, datorate schimbării utilizării terenurilor.

17 Regulamentul (UE) nr. 525/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 mai 2013 privind un mecanism de monitorizare și de raportare a emisiilor de gaze cu efect de seră, precum și de raportare, la nivel național și al Uniunii, a altor informații relevante pentru schimbările climatice, JO L 165, 18.6.2013, p. 13 - 40.

18 Notele de subsol 8 și 9 de mai sus.

19 Decizia nr. 529/2013/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2013 privind normele de contabilizare și planurile de acțiune referitoare la emisiile și absorbțiile de gaze cu efect de seră care rezultă din activități legate de exploatarea terenurilor, schimbarea destinației terenurilor și silvicultură, JO L 165/80, 18.6.2013.

privind exploatarea terenurilor, schimbarea destinației terenurilor și silvicultură să fie în conformitate cu cerințele Protocolului de la Kyoto.

Deși emisiile provenite de la fiecare stat membru în sectorul exploatării terenurilor, al schimbării destinației terenurilor și al silviculturii sunt greu de prevăzut, estimările au arătat că sectorul exploatării terenurilor, al schimbării destinației terenurilor și al silviculturii pentru Uniune în ansamblul său este de natură să ofere credite nete pentru exploatarea terenurilor, schimbarea destinației terenurilor și silvicultură de aproximativ 1 % din emisiile corespunzătoare anului de bază al Uniunii Europene[20]. În documentul prezentat în aprilie 2012 de Uniunea Europeană și statele sale membre la convenția privind angajamentele asumate în cadrul Protocolului de la Kyoto, s-a considerat că emisiile provenite din exploatarea terenurilor, schimbarea destinației terenurilor și silvicultură pentru Uniune în ansamblu ei sunt egale cu zero[21].

În conformitate cu responsabilitatea care le revine statelor membre pentru politica în domeniul forestier și dată fiind absența obiectivelor Uniunii Europene pentru sectorul exploatării terenurilor, schimbării destinației terenurilor și silviculturii, statele membre vor trebui să contabilizeze emisiile și absorbțiile provenite din exploatarea terenurilor, schimbarea destinației terenurilor și silvicultură, în măsura în care acestea fac obiectul protocolului, față de nivelurile lor individuale de emisii. Includerea sectorului exploatării terenurilor, schimbării destinației terenurilor și silviculturii în nivelurile de emisii ale statelor membre și ale Islandei se bazează pe ipoteza că în acest sector nu au loc emisii sau absorbții nete. Orice astfel de emisie poate, cu toate acestea, să fie compensată prin performanțe deosebite în alte sectoare care nu fac obiectul EU ETS, prin utilizarea mecanismelor flexibile ale Protocolului de la Kyoto și prin utilizarea drepturilor de emisii excedentare reportate din prima perioadă de angajament, deținute în rezerva excedentară din perioada anterioară a statului membru respectiv.

Comisia va monitoriza îndeaproape emisiile și absorbțiile din sectorul exploatării terenurilor, schimbării destinației terenurilor și silviculturii în statele membre. În cazul în care se constată că unele state membre se confruntă cu emisii semnificative neprevăzute provenite din exploatarea terenurilor, schimbarea destinației terenurilor și silvicultură chiar și atunci când pun în aplicare politici solide de limitare a acestora, Comisia va avea în vedere propunerea unui mecanism prin care să se acorde asistență statelor membre respective.

Consiliul, în concluziile sale din martie 2012, a recunoscut particularitățile țărilor care dețin suprafețe forestiere importante, în special în ceea ce privește posibilitățile limitate de a acoperi emisiile provenite din împădurire, reîmpădurire și despădurire prin extinderea capacității de absorbție a emisiilor grație gestionării pădurilor[22]. Comisia va continua să caute opțiuni în vederea găsirii unei soluții satisfăcătoare care să asigure integritatea ecologică.

Determinarea nivelurilor de emisii și a cantităților atribuite

Protocolul de la Kyoto impune ca angajamentele să fie convertite în cantități atribuite care reflectă cantitatea de emisii autorizată, exprimată în tone de CO_2 echivalent, pentru o anumită perioadă de angajament. Prezenta propunere de decizie a Consiliului prevede că toate cantitățile atribuite ale Uniunii Europene, ale statelor sale membre și ale Islandei trebuie să fie egale cu nivelurile respective de emisii stabilite în secțiunea 3 din anexa I.

---

20 Nota de subsol 8 de mai sus.

21 Nota de subsol 9 de mai sus.

22 Punctul 9 din concluziile Consiliului din 9 martie 2012 referitoare la acțiunile întreprinse în urma Conferinței privind schimbările climatice de la Durban.

De asemenea, prezenta propunere prevede o cantitate atribuită comună a Uniunii Europene, a statelor sale membre și a Islandei, care reflectă angajamentul comun cantitativ de reducere cu 80 % a emisiilor față de cele din anul de bază. Astfel cum se stabilește în dispozițiile relevante ale Protocolului de la Kyoto, cantitatea comună atribuită va fi calculată prin înmulțirea sumei emisiilor din anul de bază ale statelor membre și ale Islandei cu 80 % (angajamentul comun) și cu opt (numărul de ani ai perioadei de angajament).

Cantitatea comună atribuită asigură baza pentru determinarea cantităților atribuite individual ale Uniunii Europene, ale statelor sale membre și ale Islandei, după cum se prezintă în continuare:

– Respectiva cantitate atribuită fiecărui stat membru și Islandei este egală cu suma nivelurilor lor respective de emisii, astfel cum sunt enumerate în tabelul 1 din anexa I la propunerea de decizie a Consiliului, la care se adaugă rezultatele aplicării articolului 3 alineatul (7a) din Protocolul de la Kyoto pentru statul membru respectiv sau pentru Islanda.

– Cantitatea atribuită Uniunii Europene este egală cu diferența dintre cantitatea comună atribuită și suma nivelurilor de emisii alocate statelor membre și Islandei. Cifra va fi finalizată avându-se în vedere raportul Uniunii Europene pentru facilitarea calculului cantității comune atribuite.

Punerea în aplicare a obligațiilor privind raportarea

Normele de punere în aplicare de la Kyoto impun părților ca, până la 14 aprilie 2015, să prezinte un raport pentru a facilita calculul cantității atribuite și să demonstreze capacitatea de a-și contabiliza emisiile și cantitatea atribuită. Articolul 3 din prezenta propunere de decizie a Consiliului prevede obligația care îi revine Comisiei de a pregăti și transmite raportul pentru a facilita calculul cantității comune atribuite a Uniunii Europene, a statelor sale membre și a Islandei, precum și cantitatea atribuită a Uniunii Europene (corespunzătoare emisiilor care fac obiectul EU ETS). Statele membre și Islanda au fiecare obligația de a prezenta un raport pentru a facilita calculul cantităților atribuite fiecăruia, care vizează emisiile care nu fac obiectul EU ETS. Aceste rapoarte vor fi supuse revizuirii, după care cantitățile atribuite urmează să fie finalizate și înregistrate în baza de date de compilare și contabilizare. Rapoartele pentru facilitarea calculului cantităților atribuite ale statelor membre și ale Islandei vor exprima cantitatea atribuită ca fiind egală cu nivelul de emisii din statul membru respectiv sau din Islanda, atât în tone de CO_2 echivalent, cât și ca procent din emisiile corespunzătoare anului de bază ale statului membru respectiv sau ale Islandei.

Alte obligații de raportare, inclusiv rapoartele anuale privind inventarul, vor continua să fie îndeplinite de către Comisie (în numele Uniunii Europene) și de către statele membre. Acestea sunt impuse de cerințele de raportare convenite la nivel internațional în temeiul Protocolului de la Kyoto și sunt puse în aplicare prin intermediul Regulamentului privind mecanismul de monitorizare. Abordarea îndeplinirii în comun stabilită în prezenta propunere de decizie a Consiliului va impune, de asemenea, statelor membre să își raporteze separat emisiile de la surse și absorbțiile prin puțuri, care fac obiectul Protocolului de la Kyoto, provenite din sectoarele care nu sunt incluse în EU ETS. Articolul 7 din Regulamentul privind mecanismul de monitorizare impune deja statelor membre obligația de a prezenta rapoarte anuale privind emisiile lor EU ETS, precum și procentajul pe care îl reprezintă emisiile respective din emisiile totale raportate. Aceste date sunt furnizate de registrul de tranzacții al UE (EUTL), care verifică și înregistrează toate operațiunile care au loc în cadrul EU ETS. Utilizând datele din EUTL, Agenția Europeană de Mediu (AEM) publică date agregate privind emisiile verificate, certificatele și unitățile restituite, defalcate pe state membre,

sectoare, dimensiuni și ani în aplicația de vizualizare a datelor EU ETS[23]. Aceste date sunt utilizate și pentru analizele emisiilor de GES în diverse rapoarte oficiale, inclusiv în raportul anual al Comisiei Europene privind progresele în vederea îndeplinirii angajamentelor la nivelul Uniunii Europene și la nivel internațional, publicat în temeiul articolului 21 din Regulamentul privind mecanismul de monitorizare[24], și în rapoartele anuale ale SEE referitoare la tendințele și previziunile privind emisiile de GES în Europa. Mai mult, datele sunt, de asemenea, utilizate în raportul Uniunii Europene privind inventarul anual al GES, ajustat pentru diferențele de acoperire dintre Protocolul de la Kyoto și EU ETS (cu excepția aviației internaționale).

Declarația de competență (anexa II)

Anexa II la propunerea de decizie actualizează declarația de competență făcută cu ocazia ratificării Protocolului de la Kyoto în 2002. Aceasta enumeră acum toate cele 28 de state membre ale Uniunii Europene și reflectă intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona.

[23] http://www.eea.europa.eu/data-and-maps/data/data-viewers/emissions-trading-viewer.

[24] Rapoartele anterioare au fost elaborate în temeiul articolului 5 din Decizia 280/2004/CE, care a fost înlocuită de Regulamentul privind mecanismul de monitorizare.

2013/0376 (NLE)

Propunere de

DECIZIE A CONSILIULUI

privind adoptarea modificării de la Doha la Protocolul de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice și îndeplinirea în comun a angajamentelor care decurg din acesta

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 192 alineatul (1), coroborat cu articolul 218 alineatul (6) litera (a),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Parlamentului European,

întrucât:

(1) La conferința privind schimbările climatice, de la Doha, din decembrie 2012, părțile la Protocolul de la Kyoto („Protocolul de la Kyoto”) la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice (denumită în continuare „convenția”) au adoptat modificarea de la Doha, prin care se stabilește cea de a doua perioadă de angajament a Protocolului de la Kyoto, care începe la 1 ianuarie 2013 și se încheie la 31 decembrie 2020. Modificarea de la Doha aduce schimbări la anexa B la Protocolul de la Kyoto, ce stabilesc angajamente suplimentare obligatorii din punct de vedere juridic privind măsurile de atenuare care revin părților enumerate în anexa respectivă pentru cea de a doua perioadă de angajament și modifică și prevăd dispoziții suplimentare privind punerea în aplicare a angajamentelor privind măsurile de atenuare care revin părților în cea de a doua perioadă de angajament.

(2) Uniunea și statele sale membre au aprobat modificarea de la Doha ca parte a unui pachet care conține angajamente de atenuare în temeiul convenției și al Protocolului de la Kyoto de la numeroase țări și care majorează cu peste 80 % cota emisiilor globale acoperite de angajamentele privind măsurile de atenuare pentru perioada de după 2012, atât în temeiul convenției, cât și al Protocolului de la Kyoto.

(3) Un alt element esențial al acestui pachet este consensul părților la convenție ca, cel târziu până în 2015, să adopte un protocol, un alt instrument juridic sau un acord cu forță juridică în temeiul convenției aplicabil tuturor părților, care să intre în vigoare și să fie pus în aplicare începând cu 2020. Negocierile privind acest instrument obligatoriu din punct de vedere juridic sunt în curs în cadrul grupului de lucru *ad hoc* privind platforma de la Durban pentru o acțiune consolidată.

(4) Modificarea de la Doha este condiționată de acceptarea acesteia de către părțile la Protocolul de la Kyoto și va intra în vigoare, pentru părțile care au acceptat-o, în a nouăzecea zi de la data primirii de către depozitarul convenției a instrumentului de acceptare din partea a cel puțin trei pătrimi din părțile la Protocolul de la Kyoto. În total, sunt necesare 144 de instrumente de acceptare pentru intrarea în vigoare a modificării de la Doha.

(5) Consiliul a convenit, în concluziile sale din 9 martie 2012, să propună pentru Uniune un angajament comun cantitativ de reducere a emisiilor cu până la 20 % pentru cea de a doua perioadă de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto. Acest angajament a fost stabilit pe baza emisiilor totale de gaze cu efect de seră ale Uniunii permise în perioada 2013-2020 în cadrul pachetului său privind schimbările climatice și energia[1].

(6) Consiliul a decis, de asemenea, în conformitate cu această abordare, că obligațiile fiecărui stat membru de reducere a emisiilor la nivel individual nu va depăși obligațiile convenite în legislația Uniunii și că angajamentul va avea la bază suma emisiilor din anul de bază al fiecărui stat membru, în conformitate cu Protocolul de la Kyoto. În consecință, Uniunea și statele sale membre au convenit, la Conferința privind schimbările climatice de la Doha, asupra unui angajament cantitativ de reducere a emisiilor care le limitează emisiile anuale medii de gaze cu efect de seră în cea de a doua perioadă de angajament la 80 % din suma emisiilor lor din anul de bază. Acest lucru este reflectat în modificarea de la Doha.

(7) În conformitate cu concluziile Consiliului din 9 martie 2012, Uniunea s-a oferit, de asemenea, să se angajeze la o reducere de 30 % până în 2020, în comparație cu nivelurile din 1990, ca parte a unui acord global și cuprinzător pentru perioada de după 2012, cu condiția ca și alte țări dezvoltate să se angajeze să realizeze reduceri comparabile ale emisiilor, iar țările în curs de dezvoltare să contribuie în mod corespunzător, în funcție de propriile responsabilități și posibilități. Această ofertă este reflectată în modificarea de la Doha.

(8) Obiectivele pentru Uniune și statele sale membre sunt enumerate în modificarea de la Doha într-o notă de subsol în care se precizează că aceste obiective se bazează pe înțelegerea că vor fi îndeplinite în comun de Uniunea Europeană și statele sale membre, în conformitate cu articolul 4 din Protocolul de la Kyoto. Uniunea, statele sale membre, Croația și Islanda au emis, de asemenea, o declarație comună cu ocazia adoptării modificării de la Doha, în care își exprimă intenția de a-și îndeplini în comun angajamentele în cea de a doua perioadă de angajament. Această declarație este reflectată în raportul conferinței și a fost reafirmată în concluziile Consiliului din 17 decembrie 2012.

(9) Prin decizia de a-și îndeplini în comun angajamentele, în conformitate cu articolul 4 din Protocolul de la Kyoto, Uniunea și statele membre sunt, în temeiul alineatului (6) din acest articol și în conformitate cu articolul 24 alineatul (2) din protocol, responsabile solidar de îndeplinirea angajamentelor lor cantitative de reducere a emisiilor, asumate în temeiul articolului 3 alineatul (1a) din Protocolul de la Kyoto. În consecință, și în conformitate cu articolul 4 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană, statele membre au, în mod individual și colectiv, obligația de a lua toate măsurile corespunzătoare, generale sau individuale, pentru a asigura îndeplinirea obligațiilor care rezultă din acțiuni ale instituțiilor Uniunii, pentru a facilita îndeplinirea acestui angajament, precum și de a se abține de la orice măsură care ar putea pune în pericol realizarea acestuia.

[1] Legislația adoptată la 23 aprilie 2009, printre care Directiva 2009/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 de modificare a Directivei 2003/87/CE în vederea îmbunătățirii și extinderii sistemului comunitar de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră și Decizia nr. 406/2009/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind efortul statelor membre de a reduce emisiile de gaze cu efect de seră astfel încât să respecte angajamentele Comunității de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră până în 2020, JO L 140, 5.6 2009.

(10) În aceeași declarație, Uniunea, statele sale membre, Croația și Islanda au declarat, de asemenea, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din Protocolul de la Kyoto, care le permite părților să își îndeplinească în comun angajamentele asumate în temeiul articolului 3 din Protocolul de la Kyoto, că articolul 3 alineatul (7b) din Protocolul de la Kyoto va fi aplicat cantității comune atribuite în temeiul acordului privind îndeplinirea în comun de către Uniunea Europeană, statele sale membre, Croația și Islanda și nu va fi aplicat statelor membre, Croației și Islandei în mod individual. Consiliul, la reuniunea sa din 15 decembrie 2009, a salutat cererea Islandei de a-și îndeplini angajamentele în cadrul celei de a doua perioade de angajament în comun cu Uniunea și statele sale membre și a invitat Comisia să prezinte o recomandare de deschidere a negocierilor necesare cu privire la un acord cu Islanda care să fie în conformitate cu principiile și criteriile prevăzute în pachetul privind schimbările climatice și energia al Uniunii. Acordul cu Islanda privind participarea Islandei la îndeplinirea în comun a angajamentelor Uniunii, ale statelor sale membre și ale Islandei în cea de a doua perioadă de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto stabilește condițiile acestei participări[2].

(11) Protocolul de la Kyoto impune părților care au acceptat să își îndeplinească în comun angajamentele asumate în temeiul articolului 3 din protocol să stabilească în acord nivelul de emisii alocat fiecărei părți. Protocolul de la Kyoto impune ca părțile la un acord privind îndeplinirea în comun să notifice secretariatului convenției condițiile acordului respectiv la data depunerii instrumentelor lor de ratificare sau de aprobare.

(12) În conformitate cu legislația în vigoare a Uniunii, nivelul respectiv de emisii alocat Uniunii acoperă emisiile de gaze cu efect de seră care fac obiectul Directivei 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului[3], în măsura în care aceste emisii de gaze cu efect de seră fac obiectul anexei A la Protocolul de la Kyoto.

(13) Nivelurile respective de emisii ale statelor membre și ale Islandei acoperă restul emisiilor de gaze cu efect de seră de la surse și absorbția lor prin puțuri pe teritoriile lor, în cazul în care respectivele surse și puțuri nu fac obiectul Directivei 2003/87/CE, dar fac obiectul Protocolului de la Kyoto. Aceasta include toate emisiile de la surse și absorbția lor prin puțuri rezultate din activități umane de utilizare a terenurilor, de schimbare a utilizării terenurilor și de silvicultură care fac obiectul articolului 3 alineatele (3) și (4) din Protocolul de la Kyoto, precum și emisiile de trifluorură de azot (NF_3).

(14) Comisia ar trebui să continue să analizeze opțiuni în vederea găsirii unei soluții satisfăcătoare pentru a aborda particularitățile țărilor care dețin suprafețe forestiere importante, în special în ceea ce privește posibilitățile limitate de a acoperi emisiile provenite din împădurire, reîmpădurire și despădurire, prin extinderea capacității de absorbție a emisiilor grație gestionării pădurilor, și care să asigure integritatea ecologică.

(15) În conformitate cu concluziile Consiliului din 9 martie 2012 și cu oferta Uniunii și a statelor sale membre de a stabili un obiectiv de 80 % în cea de a doua perioadă de angajament, nivelurile de emisii ale statelor membre sunt egale cu suma alocărilor anuale de emisii pentru perioada 2013-2020, determinate în temeiul Deciziei

---

2 [trimitere la acordul bilateral cu Islanda]

3 Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO L 275, 25.10.2003, p. 32).

nr. 406/2009/CE a Parlamentului European și a Consiliului[4]. Această cantitate, bazată pe valorile potențialului de încălzire globală din al patrulea raport de evaluare al Grupului interguvernamental privind schimbările climatice, a fost stabilită în conformitate cu anexa II la Decizia 2013/162/UE a Comisiei[5] și ajustată prin [decizia de actualizare a AEA – C(2013)7183]. Nivelul emisiilor pentru Islanda a fost stabilit în acordul cu Islanda.

(16) În temeiul Regulamentului (UE) nr. 525/2013 al Parlamentului European și al Consiliului[6], statele membre au obligația de a raporta alocarea reală sau estimată a emisiilor verificate raportate de instalații și operatori în temeiul Directivei 2003/87/CE către categoriile de surse din inventarul gazelor cu efect de seră la nivel național, atunci când este posibil, precum și raportul dintre emisiile verificate și totalul emisiilor de gaze cu efect de seră raportate pentru aceste categorii de surse. Acest lucru le permite statelor membre să raporteze separat cu privire la emisiile acoperite de nivelurile proprii de emisii. Secțiunea privind cantitatea atribuită Uniunii din raportul acesteia ar trebui să identifice cantitatea emisiilor acoperite de cantitatea atribuită Uniunii care au avut loc în fiecare stat membru.

(17) Conferința părților, care funcționează ca reuniune a părților la Protocolul de la Kyoto, a decis că fiecare parte care și-a asumat un angajament inclus în listă pentru a doua perioadă de angajament ar trebui să transmită secretariatului convenției, până la 15 aprilie 2015, un raport pentru a facilita calculul propriei cantități atribuite. Comisia ar trebui să pregătească raportul pentru a facilita calculul cantității comune atribuite a Uniunii, a statelor sale membre și a Islandei. Acest raport va stabili, de asemenea, cantitatea atribuită a Uniunii. Statele membre și Islanda ar trebui să își prezinte rapoartele până la 15 aprilie 2015, în care cantitățile atribuite lor vor fi stabilite ca fiind egale cu nivelurile lor de emisii, astfel cum sunt enumerate în anexa II la prezenta decizie.

(18) Pentru a sublinia angajamentul Uniunii și al statelor sale membre privind intrarea în vigoare în timp util a modificării de la Doha, Uniunea, statele sale membre și Islanda ar trebui să îl ratifice până la 16 februarie 2015 cel târziu.

(19) Modificarea de la Doha ar trebui aprobată în numele Uniunii Europene,

---

4 Decizia nr. 406/2009/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind efortul statelor membre de a reduce emisiile de gaze cu efect de seră astfel încât să respecte angajamentele Comunității de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră până în 2020 (JO L 140, 5.6.2009, p. 136).

5 Decizia 2013/162/EU a Comisiei din 26 martie 2013 privind determinarea nivelurilor anuale de emisii alocate statelor membre pentru perioada 2013-2020 în temeiul Deciziei nr. 406/2009/CE a Parlamentului European și a Consiliului, OJ L 90/106, 28.3.2013.

6 Regulamentul (UE) nr. 525/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 mai 2013 privind un mecanism de monitorizare și de raportare a emisiilor de gaze cu efect de seră, precum și de raportare, la nivel național și al Uniunii, a altor informații relevante pentru schimbările climatice și de abrogare a Deciziei nr. 280/2004/CE (JO L 165, 18.6.2013, p. 13).

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Se aprobă, în numele Uniunii Europene, modificarea de la Doha la Protocolul de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice (denumită în continuare „convenția”), convenită în data de 8 decembrie 2012 la Doha.

Textul modificării de la Doha se atașează la prezenta decizie.

Articolul 2

Uniunea și statele sale membre își îndeplinesc angajamentele asumate în temeiul articolului 3 din Protocolul de la Kyoto și al modificării de la Doha în conformitate cu notificarea condițiilor acordului privind îndeplinirea în comun a angajamentelor Uniunii Europene, ale statelor sale membre și ale Islandei asumate în temeiul articolului 3 din Protocolul de la Kyoto („notificarea”), stabilite în anexa I.

Articolul 3

1. Comisia elaborează raportul menit să faciliteze calculul cantității comune atribuite a Uniunii, a statelor sale membre și a Islandei și, în mod corespunzător, cantitatea atribuită Uniunii, în conformitate cu cerințele Protocolului de la Kyoto, cu modificarea de la Doha și cu deciziile adoptate în temeiul acestora. Comisia transmite acest raport secretariatului convenției până la data de 15 aprilie 2015.

2. Cantitățile atribuite ale statelor membre și ale Islandei sunt egale cu nivelurile de emisii stabilite în notificarea din anexa I. Până la 15 aprilie 2015, statele membre prezintă secretariatului convenției rapoarte menite să faciliteze calculul cantităților lor atribuite, în conformitate cu cerințele Protocolului de la Kyoto, cu modificarea de la Doha și cu deciziile adoptate în temeiul acestora.

Articolul 4

1. Președintele Consiliului desemnează persoana (persoanele) împuternicită (împuternicite) să depună, în numele Uniunii, instrumentul de acceptare la Secretarul General al Organizației Națiunilor Unite, în conformitate cu articolul 20 alineatul (4) și cu articolul 21 alineatul (7) din Protocolul de la Kyoto, împreună cu declarația de competență actualizată, prevăzută în anexa II, în conformitate cu articolul 24 alineatul (3) din Protocolul de la Kyoto.

2. Președintele Consiliului desemnează persoana (persoanele) împuternicită (împuternicite) să notifice, în numele Uniunii, secretariatului convenției, notificarea din anexa I, în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) din Protocolul de la Kyoto.

Articolul 5

1. Statele membre iau măsurile necesare pentru depunerea instrumentelor lor de acceptare simultan cu Uniunea și, în măsura posibilului, până la data de 16 februarie 2015. Atunci când depun instrumentele de acceptare a modificării, statele membre notifică, în nume propriu, secretariatului convenției, notificarea din anexa I, în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) din Protocolul de la Kyoto.

2. Statele membre informează Comisia până la 15 septembrie 2014 cel târziu în legătură cu deciziile lor de a accepta modificarea sau, în funcție de circumstanțe, în legătură cu data

probabilă de finalizare a procedurilor necesare. Comisia, în cooperare cu statele membre, alege o dată pentru depunerea simultană a instrumentelor de aprobare sau de acceptare.

Articolul 6

Prezenta decizie intră în vigoare în a treia zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Consiliu,
Președintele